

Demokratická Republika Kongo 16.10.-11.11.2009

Ještě než jsme vjeli do DRC jsme o něm věděli, že jeho východní a centrální část ovládají „prý“ rebelové co „mlží“ vodu, aby zastínili nelegální těžbu diamantů, která tu jede ve velkém. Věděli jsme, že životní úroveň v DRC je jednou z nejhorších na světě, věděli jsme, že i když na mapách jsou naznačeny cesty a silnice, většina z nich není průjezdná, již neexistuje, byly třeba před padesáti lety vystaveny jako prašné cesty, ale od jejich výstavby na ně nikdo nesáhl, mnoho z nich zničily deště, zarostly, rozpadly se, spadly mosty.

Většina lidí, co kdy v DRC byla, pracovala, nebo pracovala na ambasádě nám optimisticky tvrdila, že se DRC napříč přejet nedá. Navíc nám mapa a průvodce prozrazovali, že některé části jsou v období deště zaplaveny vodou. Další informace o DRC, co jsme měli byly typu, že jsou všude na cestách a ve městech kontroly, závory a že na každém takovém místě budeme muset zaplatit policistům 20 až 100 usa dolarů, jinak nás nenechají projet. Pak tu byly ještě informace o banditech a rebelech, kteří různě operují po celém území DRC rabují, přepadávají, zabíjejí, znásilňují. Okrajově, jistě jste slyšeli o velké kampani, co probíhá v Čechách na podporu znásilněných žen v DRC, již málokdo však ví, že stejný, možná prý vyšší počet znásilněných jsou muži, mladí muži, ale ještě se asi nenašla žádná slavná osobnost, co by za práva těchto mužů bojovala, zřejmě to není příliš populární téma, co by nepřitáhlo příliš mnoho sponzorů.

Všechny tyto informace jsme měli, neměli jsme žádné optimistické, žádné příznivé, teď ti možná milý čtenáři dochází, proč vlastně Terka několik dnů před vstupem do DRC po večerech plakala a klepala se strachy a i mou mysl sem tam navštívila „špatná“ myšlenka, co vše se třeba může přihodit, oba jsme však věděli, že čím víc budeme myslet na dobré věci, tím spíše se nám budou stávat dobré věci a čím více budeme myslet na „špatné“ věci, tím více jim budeme dávat energii k jejich životu a tím více se ony „špatné“ věci budou „zhmotňovat“.

Tento deníček bude trochu stručnější, abychom dohonili, co meškáme a i když budou leckteré popisky strohé, nebo i dokonale popsáné, nikdy se nám nepodaří otisknout do těch malých písmenek naše pocity úplně celé, to co jsme zažívali, prožívali, někomu kdo již ochutnal něco sladkého, když řeknu že je něco sladké, tak to chápe a hned si tu chuť představí, někomu, kdo tu chuť nikdy nezakusil, jen těžko popíšu jaké to je. Stejně to je asi s popisováním toho, co jsme prožívali a zažívali

... teď když to píšu, vzpomněl jsem si na telefonát s naším milým Hopíkem, mile jsme si povídali a telefonát ukončil s přáním abychom si to naše cestování dosytosti užívali a byli rádi, že nic nemusíme řešit jako ostatní pracující lidi v Evropě, co mají mnoho „důležitých“ věcí na práci. Po telefonátu jsme se na toto téma dlouho bavili a dospěli k tomu, že „důležité“ věci, které řeší většina lidí v Evropě jsou opravdu „důležité“ a co bychom za ně dali, kdybychom neřešili nic jiného. Každý má zkrátka jiný metr na to co je důležité. Jen pár otázek nad kterými se náš milý čtenáři zamysli, aby sis tak trochu navodil naše pocity, naše zážitky: již rok jezdíme po Africe a většinou nevíme, kde budeme spát. Jen si to představ, že žiješ, funguješ a nevíš, kde večer složíš hlavu. Denně nevíme, kde seženeme jídlo, máme sice jídlo na tři čtyři dny, ale někdy je to málo, často řešíme že nemáme kde natankovat, jak se dostat dál, několikrát se naše Jahůdka stala nepojízdnou a my jsme někde uprostřed pralesa opravovali například utrhlé kolo, my kteří nejsme žádní mechanici, ale nic jiného nám nezbyvá, těžko zavoláme žlutého anděla co nám to přijede opravit, těžko pojede auto, co nás někam dotáhne, těžko se někoho dovoláme, ale musíme to nějak opravit, abychom tu nezdechli a domorodci z nás neudělali kuřecí specialitu. Takže když by se někomu až do tohoto okamžiku zdálo, že jsme si vyjeli na roční dovolenou a užíváme si pohodičky, tak pěkně prosím

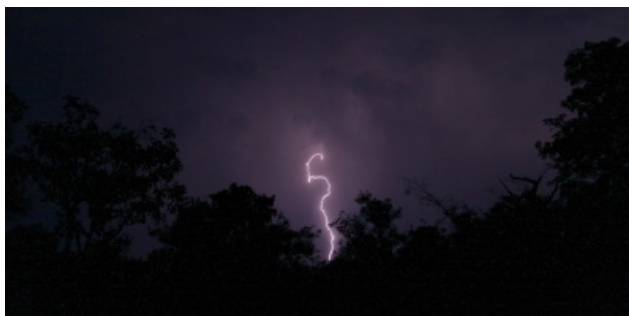
ne, užíváme si to co to jde, ale s povzdechem sledujeme přibývajících vrásky, nejen naše, ale i na Jahůdce... Ovšem že je to zábavné, takovéto cestování, měsíc, dva, tři, pak se to stane samotným žitím a né cestováním, bojem o přežití, leckdy bojem o holý život, bojem, v nás se to našťěstí zlomilo a nestalo se to bojem, přijímáme to jako novou zkušenost, která často, v DRC velmi často nebyla příliš příjemná, ale rozhodně přínosná.

I přes to že čtyři týdny cestování v DRC patřili a budou patřit k nejextrémnějším na této cestě a možná v celém životě, byli jsme tím vším očarování, možná tou nedotknutelností, tou opravdovou drsnou Afrikou, která zůstane ještě dlouho skrytá. A právě proto sem si řekl, že se do DRC ještě přijedu podívat, není to jen extrémní zkouška vozu, vašich řidičských schopností, ale především Vás samotných. Je to zem, v které můžete poznat dokonale sami sebe, nedotknutelný život bez jakékoli civilizace, lidi, přírodu, nikoli však zvířata, ty tu všechny ulovili a snědli (T:nic většího než ještěřku nebo hada tady divoce žít neuvidíte:o)).

Ještě před vstupem do DRC jsme si mysleli, že nás nic nemůže vlastně v Africe už překvapit, příroda, zvířata, silnice. Naše mysl si již vytvořila nějaká měřítka na dobré a špatné silnice, turistické neturistické místa, milé a nemilé policisty, zajímavá nezajímavá místa, DRC však celý tento srovnávací žebříček, co si vytvořila naše mysl zcela rozcupovala a někdy to co jsme považovali za zcela příšerné se stávalo v DRC požehnaným štěstím či přepychem. Každý jsme zodpovědný za to co se nám děje, co se nám přihodí, žádné náhody nejsou, každý si tvoří svou budoucnost sám a my si stvořili strastiplnou cestu skrz DRC Vítejte na naší cestě po DRC.

16. 10. pátek

Celou noc se žení čerti a čertice (T:a to jsme ani vlastně netušili, že tak to bude každou noc), po shlédnutí článku Michala Dvořáka, kde na fotce měl překrásné blesky, které ve finále nebyli jeho blesky, ale nějaké agenturní blesky, ale po inspiraci Františkových blesků, pravých blesků, jsem plný nadšení to hromobití kolem začal fotografovat, vydrželo mě to asi hodinu, možná dvě, nafotil sem asi sto snímků, všechny byly jen černé, blesk byl vždy rychlejší než můj prst, jak logické. Jediný snímek co se povedl je ten níže. Jakoby otazník, který se vznáší nad Kongem, které se nám začíná pomalu poodhalovat.(T:já jsem jako tichý vnitřní Marečkův hlas šeptala z auta, aby šel dovnitř, že co bych si s ním počala, kdyby se ten otazník do něho trefil, ba i jenom tečkou:o))

Po pozdní snídani a rozcvičce vyrážíme po hrbolaté, mokré, rozbahněné cestě směr Kolwezi. Cesta je prostě Koňská, lidi usměvaví, milí, přátelský, mávající, překvapení. Chatrče všude kolem jsou většinou z pálených cihel, jiné by asi pravidelné tropické deště nevydržely. V každé vesnici spousta domácích (T:slovo domácí bych spíše pozměnila na všudemožně pobíhající, ale ne doma) zvířata, kachny, slepice, prasata,

spousta prasat se válí na cestě v kalužích (T:takže když vidíte v louži pár malých bochánků a jeden veliký bochan rozhodně to je rodinka čuníků, která s chrochtotem hbitě vyskočí před kolama), rochá se a skotačí v čerstvé vodě.

Po několika kilometrech co jsme si to lesem a vesničkami se slaměnou střechou drandili dvacítkou se před námi vynořilo několik koloniálních domů s nádhernou architekturou.

Bylo to něco absurdního, nepochopitelného, uprostřed ničeho krásný dům. Pak zas nic, hustý les, bahnitá cesta, na kterou se vejde pouze jedno auto, kolem cesty několikametrová termitiště.

Všude kolem cesty mangovníky obsypané plody, vše je zelené, lidi kolem cesty s motykou přes rameno chodí buď z pole nebo na pole, všude zeleno, úrodně, sem tam malá políčka s kukuřicí, amoniakem(T:manioke:o)), prosem. Jediné koho na silnici potkáme jsou cyklisti, cyklistická nákladní doprava, bicykly jsou zpevněné (T:dřevěnými nosnými tyčemi po bokách), vybavené obrovskými nosiči a na sobě mají naložený náklad někdy až třístakilový(T:pod tíhou nákladu se galusky lámou, vlní). Bicykl po většinu cesty tlačí, na rovině to rozjedou, z kopce sebevražedně na bicykl naskakují (T:dokud kolo stojí a jede obsluhu zvládá 1 kolista pokud se kolo převrátí zvedají ho nejméně 2 kolisti), cesta je příšerná, ale cyklistická stezka se vyhýbá všem výmolům loužím a kličkuje mezi čímkoli nerovným.(T:díky tomu že náklad na kolech je leckdy stejně široký jako Jahůdka máme cestu prokletěnou)

V jedné chvíli byla cesta přetnutá dřevěnou závorou, zastavili jsme, hnedle kolem auta bylo několik lidí s lopatama, motikama, krumpáčema. Že prý opravují silnici a chtějí peníze za průjezd, několik minut se

s nimi lidsky a nenásilně dohadujeme, tedy spíš rozpravujeme. (podobný úkaz jsme denně potkávali dva až třikrát denně v celém DRC)

K večeru těžko hledáme místo na spaní v hustém lese, nedaleko silnice to zapícháváme. Vyčerpávající den a to jsme ani netušili, že cesta, po které jsme jeli vlastně byla na Koňské poměry luxusní, pro nás to byla jedna z nejhorších, proti které zlověstná cesta „mojále“(T: hlavní tepna mezi jihem Etiopie a Keňou) je dirkatou dálnicí. Večer jídlo-čtení-odpočinek- nějaký film na dobrou noc. Dnes ujeto 173km, za volantem cca 9 hodin

17.10. sobota

V šest ráno vstáváme, snídáme a vyrážíme. Cesta stále stejné maso. Začalo období dešťů a dle podrobných map silnice, po které nyní jedeme od města Kasaji, které jsme včera minuli, silnice je v období dešťů zcela nesjízdná pro kohokoli, snad i pro cyklisty.

Po několika kilometrech „masité cesty“(T:cesta jako horská dráha, v poklidu jedete, vjedete do kaluže, vypadá na mělkou jenže voda je po půlku předních dveří, setrvačností se dostanete za ní, následuje pár metrů, pro mě drahocenných metrů na rozdýchání a uvědomění že jsme tam neuvízli a zase další brod a rovina a brod a rovina) vidím ve svém zpětném zrcátku vylomené kolo (jako správný řidič po projetí každé nerovnosti kontroluji v zrcátkách zadní kola, v DRC vlastně nepřetržitě oči kmitají všude, což se i vyplatilo) Kolo je vylomené, stačil metr, vylomilo se úplně, určitě by utrhlo kus blatníku, možná kasle a váha auta padajícího na čnějící součástky by určitě udělala nenapravitelné škody.

Vylezl jsem z auta, ještě než jsem propadl pochmurným náladám, sem za optimistické nálady vzal foťák a vše zaznamenal. Pak si lehám pod auto a čučím, co se stalo, co je v pr... a co v pí... vlastně tomu nerozumím a musím zapojit selský rozum. Tak tam v tom vlhku a bahně ležím, čučím nad sebe na ty všechny pochroumané věci a nejdřív si říkám: „jak tohle zpojízdním, jak tohle zvládnou“ do toho pobíhá kolem auta Terka, pomáhá mi, jak jen může, ale sám nevím, jak by mě zatím mohla pomoci. Terka propadá pochmurným náladám (T:ale během chvilky přichází pud sebezáchovy a přestávám panikařit a hledám klády pod kola), do většího města je to po místních silnicích dva tři dny cesty. Tak pořád ležím pod tím autem a říkám si: „co to tu vlastně dělám? Proč se tu plahočím v tomhle bahně? Kam chci vlastně dojet? Proč nejsem doma v posteli a nečtu si?“ ... dostavovali se pochmurné nálady ... momentální důvod mé existence, tedy zakoušení života a prožívání všech jeho tváří se mi nezdál tím nejvydařenějším.

Na cestě nejede ani auto a vlastně ani nevím, k čemu by nám bylo dobré, nikam by nás nemohl odtáhnout, musel by v něm být zkušený mechanik. Projíždí jen několik naložených cyklistů. Po několika hodinách spartánského opravování a válení se v bahně odjíždíme mravenčí rychlostí.(T:z 6 šroubů držících kolo nám zbyly 4(z nich 2 byly ohlý a 2 ztržený), ale držely.)!!!

Po ujetí několika kilometrech v „hnusném“ terénu, sem byl zcela překvapen, že vše drží a netajil sem se radostí z dobře odvedené práce.

(to na čem stojím je stále Koňská silnice první třídy N39)

V pozdním odpoledni dorážíme do vesnice. Opět kupa lidí, trhy, obchodníci, lidi mávají, ptají se. Ve vesnici Mungulanga je i nějaký vysílač pro mobily, kupujeme tedy simkartu, a voláme našemu zachránci na bílém koni. Tedy mechanikovi Petrovi do Čech, abychom mu nastínili situaci a on nám řekl co s tím.

Po jeho radách jsme celé pochroumané kolo ještě lépe zafixovali a vydali se směr vzdálené Kolwezi. Pozdě odpoledne vjíždíme do rezervace M.A.B která je v UNESCO, to že jsme v ní, je zřejmé jen z mapy. Všude kolem stále vesničky, políčka, vypalování lesů aby mohla vznikat další a další políčka.

Ale čím hlouběji vjíždíme do hlubokých lesů, tím více je všude kolem ptáků, exotických deštných stromů, orchidejí, exotických rostlin, co připomínají nepíchavý kaktus, či zvířátko z jiné planety.

K večeru nacházíme pěkné místo, rozděláváme oheň děláme večeri. Déšť nás zahání do auta a celou noc opět prší, hromy a blesky ze všech stran.

Dnes ujeto 84km, za volantem cca 6 hodin, pod autem 4hod

18.10. neděle

Opět vstávání před svítáním, tedy před šestou, rozcvička, snídane. Terka objevuje těsně za autem velké hovno. Zkoumá, kdo mohl takový „kus“ naklást. Po pečlivém zkoumání tvrdí, že je určitě lidské a že včera tam nebylo.

Odjíždíme z naší schovky, co byla asi dvěstě metrů od hlavní silnice. Na pěšině po které jsme přijeli byl nyní vylomený malý strom. Nedal se odklonit, napružením se stále vracel. Terka si tedy sedá za volant a projíždí kolem mě. Stojím tam jako vzpříčený malý klacek, co drží velký těžký strom. Stojím tam pod takovým úhlem, že pro Terku není nereálné mě přejet patu i celou achilovku a přejela ji (T:koukala jsem nahoru abych se vešla pod strom a M. tam strčí nohu). Klesám k zemi v křečích. Po chvilce bolest odchází, raději jsme řekl sám sobě, že teď není čas na bolesti.

Stále projíždíme parkem. Zelené vysoké stromy, cesta spíše písčiná, sem tam míváme cyklistu, asi po deseti kilometrech je cesta vcelku upravená a o něco víc široká a místy můžeme bezpečně vyvinout i čtyřicetkilometrovou rychlost.

Asi třicet kilometrů před Kolwezi vjíždíme do velkého města o kterém není zmínka ani v naší mapě, ani v naší GPS. Několik kostelů, obrovská škola, před kterou je patnáct velkých školních autobusů, několik koloniálních domů. I cesta se změnila na rudou cestu z červené hlíny, po které se dá pádit i šedesátkou, ale tak rychle sem raději ani nejel kvůli stonajcímu kolu. Asi ve tři odpoledne po devíti hodinách jízdy to zapícháváme ve vytěženém lomu.

(začínáme nosit dřevo na oheň a připravovat večeři)

Je stále teplo, velká vlhkost, svítí slunko, spousta hmyzu. Dle našich poznámek v deníčkách přicházíme na to, že od odjezdu z Namibie každý den alespoň chvilku prší. Všude kolem se začínají stahovat mračna.

Všude kolem se opět začíná blýskat, tak běhám všude kolem a snažím se zachytit nějaký ten blesk. Marně. Věča a po ní následuje rozprava a aplikování praktik na změnu budoucnosti, na tvoření budoucnosti tak aby byla, láskyplná, milá k nám i k Jahůdce. Pracovali jsme na našich očekáváníích, které nebyly milé, mazali jsme tisíce záložek a domněnek které jsme v hlavě měli a které se již jakoby samy otiskovali do našich dalších minut života.

Opět začíná průtrž mračen, celý lom se začíná zaplavovat.

Dnes ujeto 97km, za volantem cca 9 hodin

19. 10. pondělí

Po neklidné deštivé noci se probouzíme, všude kolem auta voda. Po nedbalé snídani a rozcvičce odjíždíme do Kolwezi. Kolwezi je suché prašné město plné lidí, co odněkud někam chodí, jezdí, něco prodávají. Ve městě je i díratý asfalt, většina budov je z dob kolonizace. Celé město může mít něco mezi 20- 50 tisíci lidí.

Hledáme jakousi instituci – imigrační – kde se máme hlásit a odevzdat jakýsi papír, co jsme dostali na hranicích. Na křižovatce se ptáme policisty, ten volá nějakýho přiopilýho chlapíka, ten nám říká, že je něco jako americký agent FBI a ukazuje nám místní průkaz policie. Že nám prý ukáže cestu, bereme ho do auta a jedeme na daný úřad. S malými zádrheli vše úspěšně vyřizujem, všichni jsou milí ochotní, všichni od nás chtějí peníze, ale spíš to zkoušejí a je to taková místní hra.

Za pomoci místního agenta FBI objíždíme prodejny (T: chatrčky s kopou věcí zapatlaných od oleje, co kdysi byly součástí něčeho pojízdného) s autodíly a asi v sedmé kupujeme součástky potřebné k opravě našeho polámaného kolečka.

Všude ve městě jsou policisté, mají apartní modré kalhoty, kanárkově žluté košile a staré vojenské helmy z druhé světové války natřené na modro se žlutým pruhem a žlutým nápisem „POLICIE“ stavěli nás ve městě asi osmkrát, naštěstí vše pokaždé vyřešil za nás náš agent FBI. Pídíme se po té správné a průjezdné cestě do Kaminy, města asi 300 kilometrů vzdušnou čarou severně od Kolwezi. Prý se asi 30 kilometrů musíme vrátit po té samé silnici a odbočit z ní do prava, prý nám lidi cestu řeknou.

Tedy vracíme se a po třiceti kilometrech sjíždíme z pěkné cesty na hrozný tankodrom. Potkáváme pouze „nákladní“ cyklisty a po několika hodinách jízdy osmykolku, obrovský nákladák s metr a půl velkejma kolama. Říká, že jedeme správnou cestou, ale že je cesta dost špatná a pomalá, ale že prý máme dobré auto a že to snad projedem. Moc nás nepotěšil. V autě co projede každý terén nám říká, že je to těžká cesta, no potěš. Metrové díry se zvětšily na dvoumetrové díry. Tam kde metr a půl vysoké kolo nákladáku ani nezaváhalo, tam naše poloviční bojovalo o přežití. Bahno přibývalo, další pestrost na cestě se staly asi půlmetrové kameny, brody. V mapě tuto cestu nemáme, GPSka taky tuto cestu nezná, značení žádné.

Kempujeme v lese, opět oheň, opět začíná večer pršet, vystuhuji polámané kolo, abych kolo opravil, musel bych auto zvednout, což se mi nemůže v bahnitém měkkém terénu podařit, proto ho jen vystuhuji, prý by to mělo vydržet bez problému vše.

Večer se v knize dovídáme, že život se odehrává po jakési sinusoidě, že se s pravidelnou a neochvějnou přesností vracejí „špatné“ cykly a po nich přicházejí ty „dobré“ ať se jedná o nálady, zážitky, prožitky. Což je dobrý poznatek, nebo špatný poznatek?

Dnes ujeto 165km, za volantem cca 9 hodin

20.10. úterý

Předcházejí večer jsme se přecpal popcornu, který jsme si udělali na ohni, následkem toho jsme se příliš nevyspal a prožíval bolavé a protivné ráno. S nevelkým nadšením se vydáváme na cestu. Všude spousta vody bahna, po hodině cesty přidělávám urvané světlo, řeším nějaký zkrat v elektrice. Všude v autě, v motoru voda. Brody už se zvýšily na metr vody.

V bahnitě cestě vidíme, že si to před náma drandí nějaký auto 4x4. Po několika hodinách opravdu nehezké cesty, na které jsme se nemuseli tedy ani jednou vyprošťovat, ale několikrát jsme zapadli a museli vyvinout úsilí, abychom na několikátý pokus vyjeli, nám lidi ve vesnici několik kilometrů před Munangou řekli, že most přes řeku Kongo spadnul a že se po této cestě nedá dostat do Kaminy. S Terkou jsme se radili, zda onomu člověku uvěříme, nebo se pojedeme přesvědčit sami. Ptali jsme se totiž v každé vesnici, skoro každého kolaře, zda je to správná cesta do Kaminy. Ale uvědomili jsme si, že cesta to dobrá může být, ale pro kolaře, pro místní chodce, protože u řeky bude několik vorů, či loděk, co za malou úplatu cyklistu přepraví na druhý břeh. Seděli jsme vedle auta a přemýšleli, všude kolem běhala prasata, černá zrzavá ale žádné takové evropské. Slepice kachny. Pak ze směru kam jsme chtěli jet přijíždělo ďábelským tempem skákající auto. Bílá Toyota 78 s patnácti pasažéry a asi s půl tunou nákladu na střeše, každou výmolu auto projíždělo tak že jí skoro přeskočilo. Nezničitelné auto říkám si. Zastavili jsme ho a

řidič nám potvrdil, že se to opravdu projet nedá, že musíme zpět do Kolwezi a že za ním 50 až 100 kilometrů je odbočka po které se dá dojet do Kaminy. Že prý jestli chceme, můžeme jet za ním.

Naskočili jsme do auta a vyrazili. Asi za dva kilometry nám bílý teréňák zmizel v dálce. Po projetí brodu, v kterém nám voda sahala až po čelní sklo a Terku zaplavoval hysterický záchvat, se rozsvítla kontrolka mazání a oleje. Terka řeší, zda nás třistakilometrová objížďka opravdu dovede do Kaminy a nebo že na sever se nedá dostat. Já řeším, zda se nám motor zadře, když kontrolka, že motor nemaže, svítí na plno, řeším, jestli tu auto klekne a my tu s nepojízdným autem kleknem taky. (T: někdy je neznalost kontrollek výhodou:o))

Děláme uklidňující zastávku, abychom nezešíleli. Terka fotí malá rozrůstající termiště, z kterých se třeba za pár měsíců stanou až osmimetrové kolosy.

Já se na chvilku nořím do knihy a jako né náhodou se dočítám, že naše ego si libuje v negativních věcech, že je podvědomě vyhledává, že je potřebuje k životu, že ego pořád potřebuje něco řešit. Opět sem si připomněl, že já nejsem ego, že já nejsem mysl, ten skřítek v hlavě co vše soudí, hodnotí a komentuje, že já není mé tělo. Já jsem, to jsme já. Prožil sem si intenzivně přítomný okamžik a jakoby se z mé hlavy vypálili všechny myšlenky o budoucnosti, jakoby shořeli a začal sem si uvědomovat v daleko větší jasnosti a ryzosti vše kolem sebe, nádheru stromů, zpěv ptáků, jakoby se vše kolem mě radovalo a prožívalo nejryzejší štěstí. Cítil sem jak mě to vcucává, jak se stávám součástí toho všeho, cítil sem jak sem součástí toho dokonalého celku. Vše negativní shořelo a já se koupal v oceánu lásky a životní harmonie a věřil sem, že zcela vše má svůj smysl, že vše do sebe zapadá, že vše je dokonalost sama.

Nevím, jak to dlouho trvalo. Pak jsem s úsměvem nasedl do hrkající Jahůdky, u které se mohl každou chvíli zadřít motor, nebo mohlo opět upadnout kolo a s nekonečnou láskou, pocitem štěstí jsme se se svou milovanou Terkou vydal po hrbolaté cestě zpět do Kolwezi.

V pozdním odpoledni opět dojíždíme na hlavní, ve větších vesnicích se snažíme sehnat simku, která by měla tady signál (vidíme vysílač) tu kupujeme a opět voláme našemu zachránci. Ten nám s radostí prozrazuje, že kdyby auto nemazalo, zadřelo by se asi za 15 až 30 sekund, že to je zřejmě kvůli vodě, která je totálně všude. Po jeho instrukcích kontroluji, zda Jahůdka maže dobře či nikoli.

Chvilku před šestou jsme dojeli na místo, kde jsme především kempovali, do opuštěného lomu, z kterého se stává po dešti koupaliště. Začali jsme připravovat večeři. Pak přišli nějaký holčiny, co hledaly a kopaly celý den termity.(T:termití večeři)

(termiti jsou v tom hliníkovém lavoru)

Tvrdili, že jsou výborný a radili, co vše si z toho můžeme uvařit, svou celodenní práci nám chtěli prodat za několik málo korun. My by jsme ji nebrali ani zadarmo, prostě maso nejíme i když je prý výtečné. Pochopitelně kdyby mě zastihli v mém životním cyklu, při kterém sem se denně ládoval steaky všeho druhu bych samo sebou neodolal. Chvilku si s holkama povídáme, pak doděláváme věcu, jíme, po ní film, čtení, povídání.

Dnes ujeto 134km, za volantem cca 11 hodin

21.10. středa

Opět návštěva Kolwezi. Sháníme ATM. Nacházíme, je tu jediný, pár měsíců starý. Lezou z něj USA dolary. Víc než 200 doláčů nám to nedává. Jdeme do směnárny a vyměňujeme si to za místní měnu (dá se většinou platit všude dolarama, ale zkuste platit za kilo rajčat padesátidolarovkou, na kterou zdejší prodejkyně vydělává celý rok) ve směnárně Terce dali krabici peněz. Nejvyšší místní bankovka je 500, což je v přepočtu necelých deset korun. Bankovky jsou většinou pomuchlané, izolepou zalepené, ztrouchnivělé, takže pět nových je stejně silné jako jedna tahle.

V Kolwezi zřejmě ráno pršelo, ulice se proměnily v bahnivé cesty plné brodů. Naftu kupujeme u stejné čerpačky, za dva dny naftu zdražili o 2,5kč takže cena se vyšplhala skoro na 30kč.

Získáváme několik „zaručených“ tipů o tom jaká je ta správná cesta do Kaminy. Vydáváme se po dobré cestě směr Lubumbashi, po padesáti kilometrech od Kolwezi máme zahnout, ale odbočka nikde, jedeme dalších padesát kilometrů. Malé vesničky se střídají s většími vesnicemi plných koloniálních domů, všude spousta dětí, každé dítě má sešit s logem UNICEF, na zádech taštičku s nápisem UNICEF a mnoho dalších propagandistických materiálů.

Raději se ptáme na správnou cestu v každé vesnici, každého řidiče nákladáku. Sice pokaždé chtějí nějakou odměnu, či nějaký dárek, ale i to nám místní milé lidi neznechutí. V pozdním odpoledni konečně zahýbáme na rozblácenou cestu plnou děr. Dle mapy možná ta správná, dle GPS asi taky. Cesta protíná hustý deštný les (v DRC jsou po Brazílii druhé největší lesy na světě).

V pozdním odpoledni kempujeme u vyschlého jezírka a děláme si výbornou večeři: usmažená cibulka do zlatova, přidat najemno rozemleté chilli a kary, pak přihodíme uvařenou cizrnu, smícháme s čerstvými zelenými rajčatami a zalijeme medem.

Už se nezmiňuji o policejních a jiných kontrolách, kterých je denně někdy pět, někdy deset a scénář je stále stejný. Prověření všech možných dokladů, kontrola všeho možného i nemožného, zapisování všeho zjištěného do jejich análů (T: sešit UNICEF) a nakonec dohadování se o ceně, za kterou nás nechají projet. Většinou sou všichni ozbrojení světoznámými kalašnikovci. Byly to pro nás leckdy opravdu těžké chvíle, ale díky tomu všemu jsme se stali dost ostřílenými a „nepolapitelnými“

Dnes ujeto 220km, za volantem cca 10 hodin

22.10. čtvrtek

Po rozcvičce, kterou sledovali jakési oči ve křoví, se kolem auta vytvořil roj včel. Rvali se do auta, asi si mysleli, že je to úl, nevím. Zapálili jsme asi deset vonných tyčinek a snažili se je vykouřit z auta. Nakonec jsme kouřící a s malým rojem v autě a velkým kolem auta odjížděli z „místa činu“.

Postupujeme pomalu ke Kamině, projíždíme městečko Kagombo. Cesta stále příšerná. Většina mostků přes potoky či řeky je udělaná z kolejnic nebo jen z velkých klád pro nákladní auta. Ty mají rozvor daleko větší než obyčejný terénní auta, my ho máme naštěstí o 12 cm rozšířený a jen díky němu jsme většinu mostů přešli, sice na půl kola a s velkým adrenalinem, ale přešli.

Projíždíme několika zcela opuštěnými vesnicemi, ani noha, ani se nesnažíme domyslet proč tomu tak je. Nikde nikdo a po několika kilometrech opět přeplněné vesnice pobíhajícími lidmi a dětmi. Cesta stále hrozná, krajina se zkopcovatila, takže cesta je plná prudkých stoupání a klesání, plná zatáček, cesta často spíš připomíná vyschlé koryto řeky než cestu. Za den jsme potkali několik aut, pár osobních pár nákladních, všechny byly nepojízdné a všechny čekaly na pomoc, některé pár dnů, některé pár týdnů. (T: roků) Některá auta už byly polorozebraná a opuštěná. Jediné pojízdné auto co jsme potkali byl padesát let starý přeložený nákladní MAN co si to hnal do kopce pětikilometrovou rychlostí, projížděl obrovské díry a pokaždé když se zastavil, strčil za jeho zadní kolo velký dřevěný kůl, úplně mokrá černocho, co celou dobu běžel podél auta. Když nás míjeli, zubil se, mával, pot z něho stříkal, běžel a anglicky křičel „JAK SE MÁTE?“

Asi dvě hodiny před soumrakem nacházíme kdesi v lese místo na spaní. Rozdělaváme oheň a děláme nějaký takový guláš z toho co je a co kde roste. Před dokonáním díla jsem si odskočil do křoví a při samotném čištění po potřebě sem si všimnul že asi pět metrů daleko stojí tři asi dvacetiletí kluci a ze zalíbením, či ze zvědavostí mě pozorují. Prudce sem s leknutím vstal. Rozutekli se. Pochvíli se objevili a asi z padesátimetrové dálky něco začali pokřikovat, rozuměl sem akorát dolar, nic víc. Jen jsme stáli a koukali se na ně. Pak vzali kameny a začali je házet, spíš sporadicky. OK, byli jsme objeveni, tak rychle sklidit, dovařit a zmizet, za pár minut měla být úplná tma tak rychle. Rychle jsme vyrazili z úkrytu, před koly

utíkali tři mladíci, co pozorovali mou nahou prdel. Ze strachu z pomsty skákali před rozjetým autem střemhlav do křoví.

Asi po deseti kilometrech už je skoro tma, vybíráme místo trochu na drsňáka ve vyschlém korytě řeky. Dojídáme večeri, vyčerpání odpočíváme.

Dnes ujeto 132km, za volantem cca 11 hodin

23.10. pátek

Večer a ráno Terce nebylo příliš dobře, únava, vyčerpání, zima střídá teplo) Rozhodli jsme se, že ráno nebudeme vyrážet hned v šest ale, že hodinu, dvě setrváme, odpočinem si a pak vyrazíme dál. Oba jsme dobře věděli, že jestliže silnice budou stále stejné, sotva nám bude stačit naše měsíční vízum, abychom stihli DRC přejet. (T:naše vízum jsme přejmenovali na měsíční TRANZITNÍ vízum, které v ostatních zemích trvá 3-4 dny, ale Kongo je jiná kategorie)

Ráno tedy Terka nabírá síly, já opravuji další upadávající, věci kontroluju, co se dá, zpevňuji kolo atd. Vycouvávám z našeho úkrytu, narazím rezervou na malý stromek a totálně zničím kotlík, který měl již pár měsíců místo právě na rezervě.

Po pár kilometrech se cesta trochu vylepší, začínáme být optimističtější, proto vylezáme a zaznamenáváme, že tu jsou i dobré cesty (to bez legrace, když jsou cesty hnus, není nejmenší chuť něco fotit):

Všude kolem cesty prodávají houby, jsme milovníci hub, ale tento zážitek raději ponecháváme na jiné chvíle. Všude kolem cesty prodávají i manga, ale všude kolem cesty jsou mangovníky. Odpoledne u jednoho takového mangovníku stavíme a sbíráme dvě igelitky manga. Na Terku „vyběhl“ černý asi metr a půl dlouhý had. Nebylo zřejmé, jestli se více lekla Terka, nebo ten had Terčiného jekotu, chvíli stál, jakože tělo měl několik desítek centimetrů nad zemí, rozšiřoval takovou tu vrchní část která je typická pro kobru a pak si to naštěstí někam odsvištěl. Pak už sem sbíral manga jen já a Terka byla v autě.

Po několika dalších kilometrech se cesta opět znetvořila. Dle některých údajů cesta za městem Bukama, měla být sjízdná i za období dešťů a měla být lepší. Špatně jsme odbočili a vjeli přímo do města, všude ve městě několik desítek metrů vysoké těžební stroje, koloniální domy, hrozné cesty přátelské lidi stále.

Na správnou odbočku se vracíme zpět pěti kilometrů za město a za pár hodin přejíždíme po vrklavém mostě řeku Kongo. Radujeme se, protože most nespád, protože za řekou má být silnice lepší. Radování bylo předčasné, opravdová hrůza byla teprve před námi.

Cesta plná kamení, spíš jako by se jelo po skále než po cestě, mnoho děr a výmolů. Průměrná rychlost klesla hluboko pod deset kilometrů v hodině.

Vyčerpaní to zapícháváme na ukrytém místě, kde snad nikdo nebude okukovat mou prdel (T:zadnici, zadeček, sedavou část). Jsme opravdu vyčerpaní. Vyklepávám kotlík, abychom si v něm mohli uvařit dobrou večeři. Po večce opět začíná pršet a my zalezáme do auta.

Dnes ujeto 97km, za volantem cca 10 hodin

24.10. sobota

Ráno po zazvonění budíku ještě asi hodinu, možná dvě ležíme v posteli a ošaháváme si navzájem těla, hladíme se, už jsme dočista zapomněli jaké je tělo toho druhého. Prostě taková nevinná podpora paměti (-:

Dopoledne pak vyrážíme na hrbolatou cestu plnou obrovských děr, bahna, louží, kamenů. Všude kolem husté lesy, jediným světlým bodem dneška bylo focení motýlů, vedle kterých skončil nějaký štír.

V pozdím odpoledni kupujeme celý trs banánů ani né za deset korun a několik ananasů po třech korunách. Experimentujeme s koupí nějakého překvapení v banánovém listě, co stojí korunu. K večeru nalézáme místo na spaní kdesi co je buď vyschlé koryto řeky, nebo stará silnice, není zřejmé, o co jde přesně.

Překvapení v listě se ukázalo být dobré, maniok, místní středoafriická specialita, kterou dělá každý trochu jinak a od každého chutná jinak.

Dnes ujeto 93km, za volantem cca 8 hodin

25. 10. neděle

To slaví narozeniny jedna milá osůbka a jsou to jedny z mála narozenin, které si pamatuji, snad proto že sem na ně tolikrát zapomněl a způsobil tolik zármutku. Lásku a světlo do tvého srdce.

Probouzíme se někde mezi Kabando a Luabo. Něco na mě leze, únava ochromuje celé mé tělo.

Vyčerpanost. S Petrem mechanikem opět po telefonu něco opravujeme. Je pod mrakem, mrholí, cesta stále příšerná a asi se mi její příšernost nikdy nepodaří dostatečně popsat, a když jí popíšu dokonale stejně to nemůže být dost zřejmé, co prožíváme, zažíváme. Několikrát před touto cestou jsme byli v několika bývalých vojenských areálech, na tankodromech zkoušet co auto umí, co dokáže, co od něj můžeme očekávat. Vyhledávali jsme tam ten nejdrsnější terén, ale i ten se jen vzdáleně podobá tomu, co jsme našli tady. Tam když jsme zapadli, vždy bylo poblíž auto, co nás pomohlo vyprostit, tady ani náznak auta. Tam když se cokoli stalo s autem se zas tak moc nestalo, byli jsme přeci jen pár desítek kilometrů od domova a vždy se to nějak udělá, tady jsme byli od domova několik desítek tisíc kilometrů.

Stále víc a víc brodů, ten nejhlubší nám ošplouchl celé přední sklo. Terka už z dálky vidí vodu a vyskakují jí pupínky.

Dopoledne přijíždíme do Kaminy, je to taková velká vesnice s širokými ulicemi. Prý zde žije skoro padesát tisíc lidí, sehnat zde ale mléko, nebo ovesné vločky je zde prostě nadlidský úkol, nemluvíme o sýru, jogurtu či něčem podobném. Podobné nedostatkové zboží byla i nafta, nebyla ani na černém trhu, pak nás maník dovedl na čerpačku, co patřila přímo UNICEFu, tam jsme nakoupili levnou naftu, co nás vyšel litr asi na 45Kč. Pomalu odjíždíme z města. Každá druhá budova je kostel, v centru města je to zděný kostel, na

předměstí je to hliněný kostelík uplácený z bláta a rákosu. Z každého zní však zpěvy, hudba, bubnování na plechovky od oleje, v něm či před ním tancují lidi. To vše vidíme i v následujících vesničkách a pokračuje to až do tmy. Za městem skončily lesy a jeli jsme jen po písčité cestě po nekonečné louce. Našli jsme za velkým křovím ukryté místočko a utábořili se. Nikde nic, jen tráva až do horizontu.

(nevydařené 190 stupňové panorama)

Hrabu se v elektrice, Terka na ohni dělá věcu, odpočíváme, nabíráme síly a to ještě ani netušíme, že tu horší část máme před sebou.

Dnes ujeto 80km, za volantem cca 7 hodin

26. 10. pondělí

Po nepříliš vydařené noci plné agentů ve snech, následovalo osvědčené cvičení na podporu imunity a vitality. Ještě než odjedeme, pozoruji hovnivála jak si svou pěticentimetrovou kuličku z hovínek pěkně kulí před sebou.

Startování po včerejších úpravách je bez nejmenšího problému. Opět tedy jedeme dál po tepně DRC po silnici N1 která je něco jako naše česká D1, ale toto je Koňská varianta. Protínáme větší či menší vesničky, cesta stále špatná, na silnici jen cyklo nákladní doprava.

(cyklo-nákladní doprava na hlavní dopravní tepně v DRC na silnici první třídy N1, v tomto místě velice pěkná)

Ve vesničkách na nás děti pokřikují buď „Jumbo“ což je v některých zemích pozdrav, nebo „bonbon“ není tomu rozumět, ale spíš typujeme, že je to to druhé. V dalších vesnicích na Terku děti křičí „paní Marie“. Na cestě potkáváme nákladák co jen tak na cestě dělá generálku motoru, čím dál víc bahna, metrové brody jsou každých několik stovek metrů, vlastně je to neustálá jízda ve vodě a bahně.

Zastavujeme za malým teréňákem Suzuki, které uvízlo se čtyřma pasažéryma vedle již dlouho stojícího nákladáku, když se mu vyhýbalo. Krápalo, všude bahno, nedalo se je objet, všude kolem močály, stromy. Chvilku jsme za nimi stáli a čekali, vrhli se k nám a především na naviják a začali ho vytahovat. Terka vyběhla z auta a odehnala je. Né že bychom někomu nechťeli pomoci, ale všichni chodily kolem auta v nažehlených džínách a tričkách tak aby se neumazali a chtěli po nás abych je vytáhli. Terka si je vzala do foroty, za chvilku nastartoval Suzuki a snažil se vyjet, všechna kola se bezvládně točila ve vzduchu, všichni se smáli a ukazovali, že my jim svým navijákem musíme pomoci. Terka si je opět vzala do foroty a nahnala je, ať pořádně auto postrčí svou silou a po několika minutovém snažení se jim to prťavé terénní auto podařilo opravdu vyprostit. (T:kdyby chtěli tak to autíčko zvednou do vzduchu a poponesou:o)) V tom okamžiku se opět spustil hrozný liják, že ani stírače nestíhaly stírat. Ještě než jsme odjeli tak se stačili nažehlenci zeptat jestli jim nechceme dát nějaké peníze. Ani nevím, co jim na to Terka odpověděla. Cesta je opravdu bahnitá, kluzká, vyjetá od nákladáků. Asi hodinu před soumrakem nalézáme za deště místočko a čekáme v autě, než to trochu opadne.

Kempujem opět na nádherné vyhlídce do širého kraje, nikde nic, jen z dálky jsou slyšet jakési zpěvy, tance a hudba na tamtamy. (T:a trápící se, řvoucí malé Suzuki v bahně)

Dnes ujeto 140km, za volantem cca 9 hodin